

λαζες την πίστι σου... Φύγε, φύγε, γρήγορα!... Δεν είσαι παιδί μου!... Είσαι Τούρκος.

Καί άφου άδυσώπητη και άμελεκτη ή Μανρομαλάινα ελτε τά λόγια αϊτά, πού άντηχισαν στ' αϊτά τού Τούρκου ναύαρχου σάν καταδικαστική άπόφασις, σηκώθηκε άπό την έδρα της και, στρέφοντάς του τά νύκτα, έβηκε μεγαλοπρεπής άπό την αίθουσα, χωρίς τού άυστηρό πρόσωπό της νά δείχνη την παραμικρή συγκίνησι, λνώ, ποιός ξέρει! τί άράνταστος ν' άνείπωτος σπαραγμός γινόταν μέσα στην μητρική της καρδιά!...

Ό Σουκιούμπιτες γοναπιστός την έβλεπε ν' άπομακρύνεται, μñν μπροώντας νά την κρατήσει, μñν μπροώντας νά μιλήση, έχοντας μόνο τά χέρια του υψωμένα σέ στάσι βεσίας πρός αυτήν...

Έπειτα σωριάστηκε λιπόθυμος κάτω στο πάτωμα.

Όταν ό Τούρκος ναύαρχος συνήλθε, με τού κεφάλι σφυρτό ξαναγύρισε στη ναυαρχίδα του και διάταξε ν' αναχωρήση άμέσως ό στόλος.

Όταν σέ λίγο, κατά τού βράδυ, ή Τουρκική άρμάδα, άπομακρύνονταν άπό τή Μάνη, κ' ό πύργος τών Μανρομαλαίων γονάταν σιγά-σιγά στόν όρίζοντα, μ' άληθινή τραγωδία, μιά τραγωδία σπαραγμού και πόνου, διαδραματίζονταν μέσα στη ναυαρχίδα.

Ό πανίσχυρος Σουκιούμπιτες, ό τρομερός ναύαρχος, καθόταν μόνος και σιωπηλός σέ μιά γωνία τού καραβιού του, προσπαθώντας νά κρύψη άπό τούς άξιωματικούς του τά μάτια του, άπό τά όποια κρύβονταν άδιάκοπα ποτάμια τά δάκρυα... Ελγε τά μάτια κρυφωμένα στή στεριά, άπό την όποια άπομακρύνονταν δόκνη, προσπαθώντας νά μñ χάνη ούτε στιγμή άπό τού βλέμμα τών πύργου τών πατέρων του, μέσα στόν όποιον ελγε γεννηθή... Συλλογιζόταν τή γρηιά μητέρα του, ή όποια δέν ελγε χαρή ξαναβρισκοντας τού παιδι της πού τού νόμιζε ή πεθάνενο κ' ή όποια, άπεναντίας, ελγε πνίξει κάθε μητρικό αίσθημα κ' ελγε έξαγοιωθή, μαθαίνοντας πός τού παιδι της αυτό ελγε άρνηθή τή θρησκεία του κ' ελγε άλλαξοπιστήσει... Κ' έδαίμαζε ό Σουκιούμπιτες τήν άγαπή άρετή της μητέρας του, ή όποια μñ δίνοντας προσοχή στίς σπαρχατικές κτηνές τών σπλάγγων της, μñ ακούγοντας τίς ώραιές λέξεις «Μάνη, ήμια παιδί σου!...» άνοιγε μονάχα μιά άλλη φωνή, τή φωνή της Πίστειος και της Πατριδος, πού τής φώναζε πού δινάται άκόμα: «Είνε Τούρκος!... Δεν είνε χριστιανός!...»

Καί καταριόταν ό δυστυχισμένος ναύαρχος: τή στιγμή, πού ή μάχη του μοιρα τόν ελγε αναγκάσει ν' αλλάξη την πίστι του... Τί τά ήθελε πειά τού άξιώματα, τά πλούτη και τή δόξα, άφού έκείνη πού τόν γέννησε, ή μάνα του, τού άρνιόταν τού φίλι της και δέν ήθελε νά τόν ξέρη γιά παιδι της!...

Στό προσεγές φύλλο θα δημηγοήσε τού τέλος της σπαρχατικής ιστορίας τού Σουκιούμπιτες.

Ο ΙΣΤΟΡΙΚΟΣ

ΤΑ ΠΕΡΙΕΡΓΑ

ΤΟ ΜΕΝΟΥ... ΩΣ ΓΛΥΚΙΣΜΑ

Μιά άπό τίς τελευταίες μανιές τών νεολοιτών είνε και τά τρογώμενα... μενού τά όποια προσφέρονται ως γλυκίσμα στό τέλος τού δείπνου.

Η μόδα όμως αυτή είνε άκριβή, γιατί κάθε τέτοιο γλυκίσμα στοιχίζει 50 Γαλλικά φράγκα.

Η άρχική κατασκευή τών περιεργων αυτών γλυκισμάτων γίνεται με βάζο τή ζάχαρι και μιά πάστα άμυγδαλών. Έκει όμως πού γίνεται τού μεγάλο έξοδο είνε ή διακόσμηση και τά γράμματα τού μενού.

Αυτά γίνονται με τού χέρι άπό ειδικό τεχνίτη, ό όποιος χροιάζεται τρεις καί τέσσερες ώρες, πολλές φορές, γιά νά τά φτειάση με χρωματιστά σιρόπια.

Τέτοια μενού άρχισαν νά εμφανίζονται και στή έπίσημα γεύματα... Σ' ένα γεύμα μάλιστα πού έγινε στή Σικάγο, τά μενού ήσαν με τόση τέχνη κατασκευασμένα, πού οι συνδαιτημόνες λεπτήθηκαν νά τά φάνε και τά ήσαν γιά ένδημο μάζο τους.

Νά τά φαγώσουν αυτά μενού, στό τέλος τών φαγητών γράφεται τού έξης:

Γ' λ' οκ' ισμ' α: Φάγετε... τόν κατάλογον!...

Λένε ότι ή πολιτελής αυτή φασαρία είνε έφευρέσις ένός Γερμανού άρχιζαγονάτου, ό όποιος, φυσικά, θά κάμη την τύχη του, έως ότου και ή τρέλλα αυτή, όπως και τόσες άλλες, ξεθωιάνει.

ΕΛΛΗΝΙΚΕΣ ΠΑΡΟΙΜΙΕΣ

- Νηστεύει ό δούλος τού Θεού γιατί ψωμί δέν έχει.
- Νάκανε ή μίγυα μέλι, τρεις διάδες στόν παρά.
- Απόξω κόκκινο κ' από μέλα κόκκινο.

— Μακριά μάλ' λίγα μυαλά,
— Τού ψεύτη τού κερί δέν βασταίε πολύ.

ΟΙ ΠΡΩΤΟΙ ΒΑΣΙΛΕΙΣ ΜΑΣ

ΑΝΕΚΔΟΤΑ ΤΟΥ ΓΕΩΡΓΙΟΥ

Ό βασιλεύς και οι διανοούμενοι. Ό καθηγητής πού ήταν και «βυλοσχίστης» και «έξοχος»!... Ό Γεώργιος στίς συνεικίες. Οι κερτέδες τής γαιτενίσσας. Ό βασιλεύς και ό όβριστής του Άθηναιος δημολογγράφος. Ό Γεώργιος στήν Πελοπόννησο. Η γλώσσα τού κ. Παρέδρου, κλπ.

Ό βασιλεύς Γεώργιος, θέλοντας νά δείξη την άσάθεια τού χαρακτήρος πού δίκρανε τούς διανοούμενους τής εποχής του, δηγγείτο τού έξης χαρακτηριστικά άνεκδοτο :

— Μιά μέρα, ήρθε στού παλάτι ό τότε ύπουργός τής Παιδείας γιά νά υπογράφο τού διάταγμα τής παύσεως ένός καθηγητού τής άρχαιολογίας στού Πανεπιστήμιου. Έγώ δέν έδέχτηκα νά υπογράφο άμέσως, άλλ' έκάλεσα τού Μιστρούτη και τόν ερώτησα νά μάθω τί γνώμη ελγε γιά τόν υπό άπόλυτον σανάδειρό του. Έκείνος μού άπάντησε ότι είνε βυλοσχίστης! Τού διάταγμα υπέγραφη κατόπιν αυτού, σέ λίγον καιρό δέ ή Κυβέρνησις έπεσε. Τού πρώτου έγγραφου πού μού έφερε πρός ύπουργοήν ό νέος ύπουργός τής Παιδείας ήταν τού διάταγμα τής έπαναφορής τού καθηγητού τής άρχαιολογίας στήν πρωτέρα του θέσι. Έγώ έκάλεσα τότε τόν καθηγητή Σακελλαρόπουλο γιά νά μάθω τή γνώμη του γιά τόν ίδιο καθηγητή. Ό Σακελλαρόπουλος μού άπάντησε ότι ό καθηγητής αυτός είνε έξοχος κ' έτσι υπέγραφα τού διάταγμα τής έπαναφορής του. Έτσι μούλεξαν, δηλαδή, έτσι έκανα. Τά καταλόβανα έγώ όλο άρχαιολογία!

Όταν πρωτοήρθε στήν Ελλάδα ό Γεώργιος, θέλοντας νά γνωρίση τήν πρωτεύουσα τής χώρας του, έβγαυε συχνά περίπατο στίς λαϊκές συνοικίες. Μιά μέρα πού περνούσε με τόν Σπένκε άπό τή συνοικία Γερμανίου, θέλησε νά μιη στού σπίτι τού στρατηγού Σούσου, πού βρισκόταν εκεί κοντά. Αύτη την ώρα στού διαπλανο χωριστού τηγνάνων κερτέδες. Η μωροδιά τους γαργάλιε τόσο πολύ τού νεαρού βασιλέα, ώστε γύρισε πρός τόν Σπένκε και κάπι θέλησε νά τού πη γιά τήν Έλληνική μαγειροκή. Η άγαθή νοικοκυρά βλέποντας τούς δύο ξένους νά κοινοτοσκόνονται κερτός στήν πόρτα της, κατάλαβε τήν αίτια και παίρνοντας δύο πηροίνα τούς προσέφερε άπό ένα νοστιμώτατο κερτέ. Έκείνοι τούς έπήραν με μεγάλη εχθροσύνη, τούς έβγαλαν και τούς βρήκαν έξαίρετους. Φανταστήτε τώρα τήν έκπληξη τής απλόικης Άθηναιος, ό ταν έμαθε σέ λίγο ότι ό ένας άπό τούς δύο ξένους πού έδοξιάσαν τούς κερτέδες της, ήταν ό βασιλεύς τής Ελλάδος!...

Δηγγόνται ότι κατά τού πρώτα έτη τής βασιλείας τού Γεωργίου ήσαν στήν Άθήνα κάποια έφημερίδα, ή όποια καθημερινώς έβριζε τή βασιλική οικογένεια, τήν έκκλησία και τού Κράτος. Μιά μέρα ό Γεώργιος έκάλεσε στή άνάκτορα τόν εκδότη της, ό όποιος ήταν έμπορικτικά δημοφιλής, και τού ελε με φίλιον τόνο:

— Έμένα και τήν οικογένειά μου βόιτε μάζο βέλετε. Σας παρακαλώ όμως νά σβέσετε τήν έκκλησία και τή δικαιοσύνη.

Τά λόγια αυτά τού βασιλέως ήσαν τώση έντίπωση στόν Άθηναιο δημολογγράφο, ώστε τήν άλλη ήμερα ή έφημερίς του έπαισε γιά πάντα τήν πολεμική της κατά τής βασιλικής οικογενείας.

Σέ κάποια έπίσκεψή του στήν Πελοπόννησο, έυχε νά πρσθή ό Γεώργιος άπό ένα χωριό. Όλοι οι κάτοικοι βγήκαν νά τόν ύποδεχτούν μ' έπί κεφαλής τόν πάρεδρο, ό όποιος άρχισε νά διαβάξη έναν λόγο γραμμένον σέ φρικτή καθαρεύουσα. Έπειδή όμως τά μετέφρασαν κάθε τόσο μί μωροώντας νά προφέρη σωστά τίς πολυσλλαβές λέξεις, ό Γεώργιος ενεργήσε και τού ελε διακόπτοντάς τον :

— Στή γλώσσα σας, κούριε πάρεδρο!

Μ' αυτό φυσικά άνοήσε ή άφρησις τής ελληνικοφροσύνης και νά τού πη ό άπλή γλώσσα ότι ελγε νά τού πη.

Ό πάρεδρος άφρησε στή μέση τήν άταγγελία και σάπσις, μñ μπροώντας νά καταλόβη τί τού έλεγε ό βασιλεύς.

— Στή γλώσσα σας! έπανάλαβε ζωηρότερα ό βασιλεύς.

Και ό δυστυχισμένος πάρεδρος, νομίζοντας ότι ήθελε νά δη ό βασιλεύς τή γλώσσα του, άνοιξε τού στόμα του, τήν έβγαλε έξω και περιέμενε. Ό Γεώργιος μάζο με τούς ακολούθους του και όλους σχεδόν τούς πρώτοι α μ έ νους βλέποντας αυτή τήν κομική σκηνή, ξεσπάσαν σέ τρανταχτά γέλια!